

Nedslag

"Den som fruktar döden har förlorat livet"

- Johann Gottfried Seume

Peking, 12 September 1899

"Dan bian"

Kay-Yin Hu kände det invecklade samspelet mellan muskler, ben och senor. Den metod som Chang San-Feng utvecklat efter att ha bevittnat kampen mellan tranan och ormen var ojämförligt den mest framgångsrika när det gällde att kultivera Qi. Varje andetag fick hans Tan Tien en bit under naveln att expandera och stimulera hans energifält.

"Shou hui pi pa"

Det var i ögonblick som detta då Kay-Yin Hu kände att den mentala och fysiska övningens inre alkemi var den rakaste vägen till odödlighet. Och en sak var säker, all hans skicklighet skulle krävas för att slänga ut de förhatliga *gwai loh*, engelsmän, tyskar, ryssar och de andra.

"Dao nian hou"

Han var en man och fruktade inte de naturliga förloppen. Men precis som sina bröder strävade han samtidigt efter samma perfektion som de åtta odödliga. En gång i tiden hade han själv tvivlat på att det var möjligt, men sedan han med egna ögon fått se den skatt hans mästare var i besittning av.

"Yun Shou"

"Rättens och endräktens nävar" skulle se till att det nya seklet såg ett nytt Kina födas. Ett Kina utan europeiskt inflytande över landets ekonomi och politik. Redan hade de tagit så mycket. Och ändå ville de ha mer. De skulle inte vara nöjda förrän allt var deras. Kay-Yin bannade sig själv för bristen på fokus. Det dög inte att låta tankarna på hämnd ta överhanden. Tids nog. Med en viljeansträngning lät han sitt medvetande återvända till formen. I en smidig följd genomförde han sedan hela raden av långsamma, flytande rörelser. Allt med en slags tyngdlös elegans som om en osynlig marionettmästare styrde hans rörelser.

Peking, 20 juni 1900

Så snart de fått reda på att tyskarnas ambassadör von Ketteler var på väg mot utrikesdepartementet gjorde de sig redo. Kay-Yin eskorterade uppfylld av stolthet en för honom okänd Manchuofficer i full uniform. Det var en stor dag. Något helt annat än att slakta kristna missionärer. De behövde inte vänta länge innan officeren fick tillfälle att stiga ut mitt i gatan och stoppa bärstolen där den kom i ilfart emot dem. En rödlätt vakt i civila kläder klev fram

för att undanröja hindret i deras väg. Han rörde sig självsäkert och var antagligen en av de främmande djävlarerna som betraktade den kinesiska befolkningen som ofarliga små barn vilka borde läxas upp för sin olydnad. Kay-Yin stampade med all kraft på hans vrist och kände hur de små benen gav vika. Tysken frös mitt i steget. Sedan sparkade han på det halvt vridna knät så att knäskål och skenben splittrades. Vakten föll ihop med skri och låg sedan kvidande på marken. Det susade i öronen på Kay-Yin och pulsslagen ekade genom kroppen så att det nästan dränkte alla andra ljud omkring honom. Den andre av de två vakterna storrade klenetroget på honom, drog sedan sin pistol ur hölstret och försökte sikta in sig på den barbröstade kinesen. Med vänsterarmen lyfte Kay-Yin snabbt upp den vettskrämde vaktens pistolarm och stötte sedan in sin öppna högerhand mot dennes revben. En perfekt genomförd *Yu nu chuan suo*. Spetsarna på ett par av dem bröts och drevs upp som små dolkar i hjärtat. Vägen var öppen. Officeren lyfte sitt gevär och sköt lugnt den fortfarande cigarrökande ambassadören rakt genom huvudet.

Peking, 16 augusti 1900

Utanför de europeiska ambassadkvarteren sken solen. *Gwai lohs* arméstyrkor var uppställda. Kay-Ying Hu var redo. Detta var slutet på såväl feodalherrarnas käbbel som slutet på *gwai lohs* inblandning i Kinas affärer.

Flera skott knallade och bröderna i främsta ledet vacklade och föll. Kay-Ying Hu greppade hårdare om sin *dao*, en rakbladsvass, lätt böjd sabel. ”Död och liv - Yin och Yang” tänkte han. Varför skulle han frukta en aspekt och inte en annan? Allt var egentligen **Ett** - det spelade ingen roll i vilken fas man befann sig. När det var hans tur att rusa in i korselden mindes Kay-Ying Hu vad den gamle filosofen sagt:

”... krigarens vapen förmår intet mot honom. Varför? Han har inte plats för döden”

Mannen framför honom slog ut med armarna. Sedan började blodet rinna ur ett par hål i hans rygg. Han segnade ned utan att ett ljud kom över hans läppar. Kay-Yin tog ett språng över honom och fortsatte mot de uppradade soldaterna framför sig. Kulorna som visslade i luften bekom honom inte överhuvud taget. En av de amerikanska soldaterna rusade emot honom för att spetsa honom på sin bajonett. Kay-Yins *dao* blockerade geväret och med en snärt på handleden vände han upp sabeln och tryckte sedan ned eggen i mannens ljumske. En fontän av blod avslöjade att han skurit av dennes kroppspulsåder. Kay-Yin fortsatte framåt. Runt

honom skrek människor av smärta och dödsångest, de allra flesta var kineser. Ingenting av detta berörde Kay-Yin. Han märkte inte ens kulan som slog in i hans hals och det var med den största förvåning som han konstaterade att hans armar och ben inte längre lydde honom när han förgäves försökte avvärja den grimaserande *Gwai lohns* bajonettstick. Den sista tanken som for genom hans huvud hade inte med uppror eller hämnd att göra. Det var helt enkelt ett konstaterande; Peking hade aldrig varit så vackert förut. Sedan var Kay-Yin tillbaka i *Wu Chi*.

*

Upprorsmännen i ”Rättens och endräktens knytnävar” vars övningar skulle göra dem osårbara – misstog sig. Revolten kvästes på ett mycket blodigt sätt, och Kina tvingades betala ett stort krigsskadestånd. De utländska intressena ökade sitt inflytande över Kina på ett markant sätt...